

เกิดใหม่จากกอบเพลิง

ร้อน...ร้อนเหลือเกิน...

เส้นเชียนโมตื่นขึ้นภายใต้ภาวะหายใจไม่ออก รู้สึกเพียงรอบกายร้อนระอุประหนึ่งถูกไฟเผาเผา อึดอัดมาก

เส้นเชียนโมพยายามลืมตาอย่างยากลำบาก ไฟเผาไหม้อยู่รอบด้าน คว้นลอยคละคลุ้งไปหมด เธอกำลังอยู่ท่ามกลางทะเลไฟหรือนี่ เส้นเชียนโมจำได้ว่าตัวเองประสบเหตุระเบิดระหว่างกำลังตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ เห็นที่โศกยังดีที่ไม่ถูกระเบิดตาย

แม้จะไม่ตายเพราะระเบิด แต่ถ้าอยู่ตรงนี้ต่อไปคงต้องตายเพราะถูกไฟคลอกหรือถูกรุมคว้นแน่ เส้นเชียนโมพยายามลุกขึ้นจากพื้น จากนั้นก็พบว่าเสื้อผ้าที่สวมใส่ผิดแผกไปจากเดิม เสื้อเชิ้ตและกางเกงยีนกลายเป็นกระโปรงยาวรุ่มร่าม เธอถึงกับอึ้งไปชั่วขณะ ก่อนจะหันไปดูบรรยายาครอบตัว พบว่าแม้เปลวไฟจะรุนแรง แต่ก็พอจะมองออกกว่าที่นี่ไม่ใช่โกดังของโรงงานที่เกิดเหตุเมื่อครั้งนั้นแน่นอน

แล้วที่นี่คือที่ไหนกัน เส้นเชียนโมงุนงง ทว่าตอนนี้ไม่มีเวลาให้พินิจดู เปลวเพลิงกำลังลุกไหม้รุนแรงขึ้นทุกทีๆ เส้นเชียนโมสำรวจทั่วทุกที่ก่อนจะเจอจุดที่ไฟอ่อนแรงที่สุดแล้วคลานออกไป ทว่าเมื่อใกล้จะถึงประตูห้องกลับสะดุดท่อนไม้บนพื้นจนล้มลง และในเวลานี้คานบนหลังคาก็ตกลงมากระแทกศีรษะพอดี

“คุณหนูเจ้าคะ!” เสียงร้องตื่นตระหนกจากนอกประตูดังเข้ามาท่ามกลางสติอันเลื่อนราง เส้นเขียนไม่เห็นคนอยู่ด้านนอกเต็มไปหมดรวมไปถึงคนไม้ที่วิ่งเข้ามาหา

ความเจ็บปวดเข้ารุมล้อม ทำให้เส้นเขียนไม่หมดสติ

เมื่อฟื้นขึ้นอีกครั้งแล้วลืมตาขึ้น เส้นเขียนไม่ก็เห็นหลังคาเตียงอันวิจิตรพอเบือนหน้านิด ๆ ก็พบเครื่องเรือนโบราณ ยากจะเชื่อสายตาตัวเองจริง ๆ ที่นี่คือที่ไหนกันนะ

“คุณหนูเจ้าคะ ในที่สุดท่านก็ฟื้นเสียที” เสียงยินดังเข้ามา จากนั้นใบหน้ายิ้มแย้มของสาวน้อยคนหนึ่งก็พลันปรากฏตรงหน้า ใบหน้านั้นดูใช่ท่าน ดวงตากลมโต หน้าตาใสสะอาดน่าเอ็นดู

ลวิจู้ ซื่อนี้ปรากฏขึ้นในสมอง ตามมาด้วยความทรงจำที่ทะลักเข้ามาดุจน้ำหลาก

เส้นเขียนไม่ บุตรสาวคนโตสายเอกของเส้นกั๋วกิง¹ แห่งราชวงศ์ต้าเซ็ง เมื่ออายุได้สามปี เชี่ยวซือ² มารดาผู้ให้กำเนิดก็หมดลมหายใจ จากนั้นตระกูลเส้นก็ได้เลื่อนให้ชายชื่อผู้เป็นอนุภรรยาเป็นภรรยาเอกแทน นับแต่นั้นเป็นต้นมา เส้นเขียนไม่ก็ค่อย ๆ ถูกมองข้าม ใช้ชีวิตอย่างเงียบงั้น จวบจนบัดนี้อายุครบสิบแปดปีแล้ว

ข้ามมิติจิ้งหรือ เส้นเขียนไม่ตะลึงงัน หรือเพราะเหตุระบิดนั้นจะทำให้วิญญาณของตนถูกพัดพามายังร่างนี้ที่ประสบเหตุเพลิงไหม้เช่นเดียวกัน ซึ่งเจ้าของร่างเดิมมีนามว่าเส้นเขียนไม่เหมือนกัน ต่างเพียงตัวอักษร ทว่าอ่านออกเสียงแบบเดียวกัน

เส้นเขียนไม่ไม่รู้ว่าการรู้สึกว่าโชคดีหรือโชคร้ายกันแน่ ราชวงศ์ต้าเซ็งรีท่าทางตนจะข้ามมิติมาอยู่ในราชวงศ์ที่ไม่รู้จัก สำหรับผู้ที่ไม่เชื่อเรื่องเทพเจ้าอย่างเส้นเขียนไม่ เรื่องนี้ยอมรับได้ยากมาก

---

¹ กั๋วกิงเป็นตำแหน่งอันทรงเกียรติรองจากตำแหน่งจิ้งอ๋อง (ซึ่งเป็นรองจากตำแหน่งฮ่อง) ที่ได้รับพระราชทานจากฮ่องเต้ ผู้ที่ได้รับตำแหน่งนี้มักทำคุณงามความดีใหญ่หลวงให้กับราชสำนัก อาจเป็นสามัญชนหรือเครื่องญาติของเชื้อพระวงศ์ สามารถสืบทอดตำแหน่งต่อไปยังลูกหลานได้

² ซื่อ เป็นคำเรียกขานสตรีที่สมรสแล้ว โดยจะเรียกชื่อสกุลเดิมก่อนแล้วตามด้วย ‘ซื่อ’

หญิงชราซึ่งสวมชุดสีน้ำตาลผู้หนึ่งเดินถืออ่างน้ำเข้ามาจากนอกประตู นางเร่งฝีเท้าเข้ามาหาหลังจากได้ยินเสียงร้องของลวีจู่ เมื่อเห็นเส้นเชียนโม่ ฟั่นก็ยืนตียิ่งนัก “คุณหนู ท่านฟั่นได้เสียที บ่าวเป็นห่วงแทบแย่”

สวี่หม่วหมั่ว³ ความคิดใหม่ปรากฏขึ้นในสมองของเส้นเชียนโม่ ลวีจู่ เป็นสาวใช้ข้างกายของเจ้าของร่างนี้มาตั้งแต่เด็ก ส่วนสวี่หม่วหมั่วเป็น สิ้นติดตัวซึ่งตามมารับใช้เชื้อชื่อผู้เป็นมารดา หลังจากเชื้อชื่อลาโลกนี้ไป นาง ก็รับใช้เจ้าของร่างนี้เสมอมา

เส้นเชียนโม่รับรู้ได้ว่าใบหน้าตนถูกผ้าพันไว้หนาเตอะจึงเอ่ยปากถาม “หน้าของข้า...ถูกไฟเผาหรือ” พอเปล่งเสียงออกมาก็พบว่าเสียงช่างแหบเครือนัก

ลวีจู่ได้ยิน น้ำตาก็หล่นร่วงริน เอาแต่มองเส้นเชียนโม่พาลงสะอื้นให้ โดยไม่พูดอะไร ส่วนสวี่หม่วหมั่วจับมือคุณหนูของตน น้ำตานองใบหน้า อันเหี่ยวเหี่ยว พูดเข้าไปมา “คุณหนู คุณหนูผู้น่าสงสารของบ่าว!”

ท่าทางตนจะบาดเจ็บไม่น้อย เส้นเชียนโม่จั่วเจียคิดเรื่อยเปื่อย ก่อน จะหลับไหลไปอีกครั่ง

หลายวันหลังจากนั้น เส้นเชียนโม่ก็อยู่ในสภาพครึ่งได้สติครึ่งง่วงงุน รู้ดีว่าลวีจู่และสวี่หม่วหมั่วคอยปรนนิบัติข้างกายมาตลอด รู้อีกด้วยว่ามี นายแพทย์หรือถ้าจะเรียกให้ถูกต้องตามยุคสมัยก็คือท่านหมอ มาช่วยดูอาการ ทำแผลให้ทุกวัน แต่นางยังไร้เรี่ยวแรง เอาแต่ง่วงงุนอยากนอนอยู่รำไป

กระทั่งผ่านไปอีกหลายวันถึงพื้นกำลังได้เล็กน้อย พอจะลุกนั่งบนเตียง แล้วกินอาหารอ่อนๆ จำพวกโจ๊กได้

ระหว่างที่นั่งพิงหัวเตียง เส้นเชียนโม่ก็มองภาพของตัวเองที่สะท้อนจาก กระจกทองแดง แม้กระจกในภาพอดีตจะไม่ชัดใส ทว่าภาพที่สะท้อนออกมา แตกต่างจากรูปโฉมที่แท้จริงของตัวเธออย่างเห็นได้ชัด เครื่องหน้าเ็นดู ผิวพรรณบอบบางราวกับเพียงเป่าลมไฟก็แตกหักได้ เส้นผมที่ทิ้งตัวยาว จรดเอว ถ้ามองข้ามบาดแผลจากไฟเผาตรงซีกล่างของแก้มซ้าย เจ้าของร่าง ก็นับว่าเป็นแบบฉบับของสาวงามแห่งยุคโบราณเลยทีเดียว

³ หม่วหมั่ว เป็นคำเรียกหญิงรับใช้ที่ชราแล้ว ทั้งยังเป็นคำเรียกของแม่หม่ออีกด้วย

ผ่านมาหลายวัน นี่เป็นครั้งแรกที่เส้นเชียนโมยอมรับความจริง นั่นคือ...นาง เส้นเชียนโมข้ามมิติมาแล้วจริงๆ นับแต่นี้ต่อไป นางก็คือเส้นเชียนโมผู้เป็นคุณหนูใหญ่สายภรรยาเอกแห่งจวนก๊วกง

ลวี่จู่และสวีหม่วหมั่วเห็นนางนั่งเหม่อลอยหน้ากระຈกก็อดเศร้าโศกไม่ได้ ใบหน้าแสงงดงามของคุณหนูถูกทำลายด้วยเพลิงไหม้ ในราชวงศ์ต้าเซิง สตรีจะเห็นความงามเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ยามนี้คุณหนูเสียโฉมแล้ว ภายภาคหน้าจะทำเช่นไรเล่า

สวีหม่วหมั่วกลืนน้ำตา กล่าวพลบโยน “คุณหนูเจ้าคะ ท่านปลอดภัยกิดีแล้ว ส่วนบาดแผลบนหน้าก็ค่อยๆ รักษากันไป บ่าวเชื่อว่าต้องรักษาหายแน่นอน”

ลวี่จู่ที่อยู่ด้านข้างพยักหน้าเร็ว

เส้นเชียนโมรู้ว่าพวกนางเข้าใจผิด นางไม่ได้สนใจใยดีต่อเรื่องเสียโฉมสักเท่าไร แต่กำลังคิดเรื่องข้ามมิติ ในเมื่อข้ามมิติมาอยู่ที่นี้ก็ไม่แน่ว่าจะมีโอกาสข้ามกลับไป ทว่านางไม่ได้อธิบายสิ่งใด เพียงยื่นกระຈกคืนให้ทั้งสอง “ไม่เป็นไร ข้าไม่ใส่ใจ วันนี้แพทย์...ท่านหมอบอกแล้วมิใช่หรือว่าบาดแผลนี้ใช้ว่าจะรักษาไม่หาย”

“คุณหนูคิดได้เช่นนี้ บ่าวก็วางใจ” สวีหม่วหมั่วเช็ดน้ำตา ใบหน้าเผยให้เห็นความยินดี

ลวี่จู่มั่นใจเต็มเปี่ยม กล่าวขึ้น “คุณหนูมีบุญวาสนาสสูงส่ง ทั้งยังมีศูหยินคอยคุ้มครองอยู่บนสวรรค์ เชื่อว่าจะต้องรักษาแผลบนหน้าหายในเร็ววัน กลับมางดงามดังเดิมแน่เจ้าคะ”

เส้นเชียนโมยิ้มบางๆ ไม่แยแสเท่าไรนัก นางกล่าวกับลวี่จู่ “ลวี่จู่ ข้าหิวแล้ว ไปน้ออาหารมาให้ข้าเถอะ”

ลวี่จู่ได้ยืนก้มหลังพยักหน้าตอบรับ หมุนตัวเดินจากไปโดยเร็ว

สวีหม่วหมั่วรินน้ำจอกหนึ่ง ประคองป้อนให้เส้นเชียนโมอย่างระวัง เส้นเชียนโมมองนางพลงใต้ถาม “หมั่วหมั่วมีเรื่องจะพูดรี”

สวีหม่วหมั่วพยักหน้า “เดิมเห็นคุณหนูเพิ่งจะดีขึ้นเล็กน้อย บ่าวคิดว่ารออีกหลายวันจึงค่อยพูด แต่เรื่องนี้ไม่อาจดูเบา บ่าวคิดๆ ดูแล้ว

รู้สึกว่าการโหม่งในครั้งนั้นไม่ปกติ ปกติถึงลวีจู่จะนอนหลับลึก แต่ไม่ถึงกับหลับเป็นตายเช่นนี้ อีกทั้งเพลงโหม่งนั้นเกิดไม่เร็วไม่ช้า เป็นช่วงเวลาที่น่าแปลกจากจวนไปเยี่ยมญาติพอดิ คิดดูแล้วไม่น่าบังเอิญขนาดนี้”

เส้นเขียนไม่เห็นด้วยกับสวี่หม่วหม่ว อาศัยประสบการณ์ที่ทำงานด้านนิติเวชมาหลายปี นางคิดว่าการที่เจ้าของร่างประสบเหตุเพลงโหม่งเช่นนี้ต้องไม่ใช่เรื่องบังเอิญแน่

ทว่าสวี่หม่วหม่วและลวีจู่ล้วนไม่รู้ว่าคุณหนูที่พวกนางคอยปกป้องทุกขณะจิตได้ตายไปในกองเพลิงแล้ว และตัวนางในภพปัจจุบันก็คงตายในหน้าที่ด้วยเหตุระเบิดนั้นด้วย

เมื่อคิดเช่นนี้ เส้นเขียนก็ไม่รู้สึกเจ็บปวดเหลือเกิน แต่นางไม่ใช่คนชอบจมอยู่ในความเศร้า ด้วยความเป็นต้นแบบแห่งแผนกนิติเวช ความเยือกเย็นมีสติถือเป็นเอกลักษณ์ของนาง นางขมวดคิ้วเล็กน้อย ก่อนเอ่ยปากสั่งสวี่หม่วหม่ว “สวี่หม่วหม่ว ท่านสั่งให้คนกันบริเวณที่เกิดเหตุ เอ๊ย เรือนที่เกิดเพลงโหม่ง ห้ามให้ใครเข้าออก พรุ่งนี้พวกเราไปดูกัน”

ระหว่างที่พูดคุยกัน ลวีจู่ก็ยกถ้วยโจ๊กมาให้ เป็นโจ๊กร้อนกร้อนๆ ความหนาวของตัวร่างนากำลังพอดิ กลิ่นหอมเตะจมูก ทำให้เส้นเขียนไม่เพ่งรู้ตัวว่านางตักกินที่ละนิดโดยไม่สนว่าจะลวกปากหรือไม่

ทว่าเพ่งจะกินได้ไม่กี่คำ เสียงไววายก็ดังขึ้นจากด้านนอก